

ifølge særlig Bevilling. Heller ikke det Andet har man taget Hensyn til, at Pensionerne skulle nedsættes til 2,000 Rbd., saa at ingen Pension maatte overstige denne Sum, og at Alt, hvad der overstiger 1,200 Rbd. i Embedernes Gjennemsnitssum, skulde affortes med en Trediedel. Heller ikke dette har man taget Hensyn til, og det har dog været stærkt fremdraget i det andet Thing; der var man ikke langt fra at sige, at det var barbarisk, om man foretog en saadan Nedsættelse. Ja, en høilærd Professor sagde, at man maatte tage i Betragtning, at en Mand kunde have ulykkelige Sønner, og disse ulykkelige Sønner slap han ikke for, fordi han blev pensioneret. Men man kan dog ikke tage Hensyn til ulykkelige Sønner eller ugifte Døttre, som vedkommende Embedsmænd kunne have; saadanne Hensyn kunne ikke tages. Endvidere fremhævede den samme Herre derinde, at det var nødvendigt, at Embedsmændene havde saameget, at de kunde give deres Børn en lignende Dannelse som den, de selv vare i Besiddelse af, da det vilde gjøre et Skaar i Familielivet, om Børnene ikke vare saa dannede som Forældrene. Men det Samme gjælder jo ogsaa om Andre. Kunde det ikke være behageligt for Gaardmanden at give alle sine Sønner en Gaard hver? Der er Intet, han hellere vil, og ligesaa kunde jo ogsaa Andre synes, at det var godt, om de fik en større Dannelse, saa at de vare skikkede til at deltage i en mere aandelig Udvikling. Dette have vi Alle Die for. Det er ganske rigtigt, hvad der er blevet bemærket i det andet Thing af en anden æret Taler, at det ikke er, fordi vi savne Sandfen for det Skjønne, det Vilde og det Dphøiede, at vi ikke kunne give saa store Pensioner, men det er, fordi man er nødt til at sætte Stevne efter Evne. Forandringerne i Lovforslaget fra ifjor til iaar gjøre det efter min Opfattelse ikke bedre, ja, § 2 er endog i mine Dine bleven uheldigere, end den var tidligere. Lader os nemlig se, hvorledes Forholdet stiller sig ved affædige Embedsmænd. Efter dette

Lovforslags § 2 vil Ministeren, hvis dette Forslag bliver til Lov, fremdeles kunne affædige Embedsmænd for mislig Embedsførelse eller overhovedet for Ting, der svække Embedsmændens Stilling; men gjør han det, kan den vedkommende Embedsmand forlange, at inden en vis given Frist skulle Domstolene undersøge, om han har gjort sig skyldig i et saadant Forhold. Komme Domstolene da til dette Resultat, skal Sagen til en Kommission eller Domstol, bestaaende af 5 Mænd, som skal sige, om de Misligheder, han har begaaet, ere i den Grad svækkende for hans Embedsførelse, at de kunne have skadelige Følger ved hans Udøvelse deraf. Kommer Kommissionen til det Resultat, at de ikke ere det, faaer Manden sin fulde Pension; kommer den derimod til det Resultat, at de ere svækkende, bliver han dog ved at hæve $\frac{2}{3}$ af den fulde Pension, indtil en Lov bliver vedtagen. Dermed skjønner jeg ikke rettere, end at man i Grunden har sat en lille Klemme paa Folkethinget; thi, som det er nu, er det jo saa, at en Embedsmand Intet faaer, førend Loven bliver vedtagen, naar han er affædiget for mislig Embedsførelse; men efter det forelagte Forslag vil der først hengaa meget lang Tid, inden Dom kan fældes; dernæst skal Kommissionen undersøge, og naar det er sket, bliver han dog ved at hæve de $\frac{2}{3}$ af Pensionen, indtil en Lov er vedtagen. Dette er i mine Dine en stærk Tilbagegang, og hellere end at gjøre det vil jeg beholde de 2 Love med deres Ulemper, thi det har jo altid sine Ulemper at have 2 Love; men dog hellere det, end at vi skulle have Skade af en saadan Tilbagegang. I det Hele taget forekommer det mig, at Behandlingen af dette Lovforslag altfor meget har Karakteren af kun at have en enkelt Klasse for Die og ikke hele Samfundet, saa at jeg for min Part maa ønske det væsentligt forandret. Om det er heldigt overhovedet at blive staaende ved, at Nedsættelsen kun skal gjælde 2000 og 1200 Rbd. i Gjennemsnitssum, veed jeg ikke. Jeg er mest tilbøielig til